

Nazorg is bepalend voor de kievitenstand

Door S. Span Rzn

Met de regelmaat van de klok verschijnt elk jaar de lente en met de lente de weidevogels en met de weidevogels de broedetende profeten die even zullen zeggen hoe men moet handelen om een goede weidevogelstand te behouden of op te bouwen.

Zij maken zich zorgen over het eerstgeraapte kievitsei en zorgen over het laatstgeraapte ei. Zij willen *wettelijk* voor de vogels zorgen en aanvaarden meteen dat bij uitsterven van een groot team deskundige nazorgers roosje dan verder maar moet zorgen. Enfin, ieder zijn meug. Het zal ons een zorg zijn als zij maar met hun vingers afblijven van datgene, waar wij nu al gedurende vele jaren op *onze* manier voor zorgen.

Is het niet beter dat zij zorgen voor een effectief begeleidingsapparaat gedurende de broedtijd, voor omschakelen op grote schaal van de agrarische beroepsbevolking, voor werkgroepen, voor het kort houden van kraaien, eksters, wezels, hermelijnen enz.?

En dan die schriftelijke vergunning! Stel je voor, dat het eerste ei geraapt wordt door iemand zonder vergunning; dat zou een „gestroopt” ei zijn! En dan te weten dat in Friesland, dat land der barbaren, niemand een dergelijke vergunning in zijn zak heeft en ook nooit zal hebben, om de eenvoudige reden dat dit stropersvolk een eigen Wet heeft, ongeschreven maar oeroud, n.l.: Het veld is vrij.

Wee diegenen die dit volk deze, een der laatst bestaande vrijheden wil ontnemen!

Ja, en dan dat eierzoeken. Dat is toch in feite niet meer van deze tijd. Die eierzoekers snappen het zelf trouwens ook wel, vandaar dat zij reservaten hebben gesticht.

Ha, nu hebben wij ze, jongens. Maar met de vinger wijzen en roepen: „Kijk, kijk zij stichten reservaten, dat bewijst dat ze zelf wel weten dat een raapverbod beter is.”

Het zou natuurlijk ook anders kunnen.

Die vermaledijde eierzoekers hadden ook géén reservaten kunnen stichten. Ook dan was er vast wel een stuurman geweest met wijzend vingertje:

„Kijk, kijk, die „liefhebbers”. Zij stichten niet eens reservaten. Het is hen bloot om de eieren te doen!”

Hoe was het ook weer met die honden?

Maar intussen hebben die reservaten de Friezen althans één ding duidelijk gemaakt, n.l. dat ook op terreinen waar niet geraapt wordt, de nazorg bepalend is voor de resultaten.

Vele „deskundigen” plegen hun zegje te zeggen. Ook die boer uit N.-Holland. Wij hadden een bijeenkomst in 't westen bezocht en reden de andere dag naar huis. Achter een boerderij werden overvliegende kraaien fel door kieviten bestookt. Even vragen om permissie.

„Roemruchte Friezen?”

„Inderdaad.”

„U kunt zoeken zoveel als U wilt, onder voorwaarde dat ik straks mag zien wat U gevonden heeft, *want in mijn land liggen geen kiefte-eieren.*”

De roemruchten kwamen met 17 kievitseieren uit het veld terug. (Is het niet om er tranen van in de ogen te krijgen? Hier *moet* toch iets aan gedaan worden. Léér die boeren toch eierzoeken!)

Nu lopen de kinderen van deze veehouder met door de wetsovertreders verstrekte nestbeschermers en plaatsen stokjes met het oog op de landwerkzaamheden. Wat één zo'n eierzoekerstochtje al niet te weeg brengen kan.

Maar ja, het gaat niet meer in deze tijd. De van geslacht op geslacht overgeërfdde liefde voor de weidevogels moet kapot. Van Holten begint de victorie. Zeven boeren in Holten moet over geschreven worden. Honderden boeren in Friesland doen al jaren alles wat in hun vermogen ligt om die vogels te sparen. Zij moeten worden aangepast. Hun interesse moet op „Hollands” peil gebracht worden. Dode Lente. De Nederlandse Vereniging tot Bescherming van Vogels moet de voorstap maar nemen.

Vooruit jongens, zet 'm op.

- S. Span Rzn., voorzitter Bond van Friese Vogelbeschermingswachten, *Breedijk 4, Stiens (Fr.)*